

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת

קבה.

עין משפט נר מצוה

לב א מיי פכיו מהל' שנת
הלכה טור ש"ע א"ח
סימן שם סעף י"ג
לב ב מיי שם טו"ע י"ג
סעף י"ג
לב ג מיי שם ט"ז י"ג
לה ד מיי פכיה מהל'
שנת הלכה י"ג טור
ש"ע א"ח סימן שם סעף
י"ג
לה ה מיי פכיו מהלסת
כלים הלכה ט'
לו ו מיי פכיה מהלסת
שנת הלכה י"ג טו"ע
א"ח סימן שם סעף י"ג

לעזי רש"י
טובל"ש ש"יטל"ש
רפ"ס.

מוסף תוספות
א. [אלא] משום
דאורייתיה דכלים להיות
בצדדים בחצר. מוס'
ה"ש. ב. דהמני. מוס'
ה"ש. ג. ומפ' במ"מ. מוס'
ה"ש. ד. כגון תנור. מוס'
ה"ש. ה. נחלה ל"ה
בראב"י א"ע"ג לדיניה
במתני' מוס' ה"ש.

רב נסים גאון
דתנן תנור על פי הבור או
על פי הדות וכו'. זו
המשנה במס' כלים בפרק ה'
תנור שנתן בו עפר עד חציו
מעפר ולמטה טמא כמנע,
מלמטה טמא
באור. תנור על פי הבור או
על הדות וכו'. ועיקר זה
הוא מה שאמרו בתורת
כמים. [אין מה כלי חרש
בנינו אף תנור בשמו, תנור
שלא הוסק [תנור] שמו,
ת"ל א"ד. מאמתו מקבל
טומאה משיסקו כדי
שנתנו ע"פ הבור או ע"פ
הדות נתן שם שבו ומיהו
כטו"ס מה צדדים שהוא
טמא. וחכ"א בין כך ובין כך
טמא. ועל זו הדרך סוגיא
דחת שמעתי. ואתקיא לה
רב אשי לרוב על זה שאמר,
ולא מצא פירוק. והעמיד
רב אשי דרב אבי וחיוב
דבריו ולא טעמו, אלא
התמיד הליקתם בשברי
תנור שאופין עליהם מעשה
שפסק, ופירושו שנתנו זה
השבר ע"ג אבנים ומסיקין
אש מלמטה ומרחיחין
אותן בשברי תנור. וק"ל כ"ר
אליעזר ור"מ. דהא רבינא
פירש דמטלטלין כיוסו
דתנור כ"ר אליעזר. מתני'
התנור כיוסו שביקורא כ"ר.
פ"י מביאין קרא יבישה
והוא יבשה בני מעיה ועושה
אותה חילה. ועושין אותה
כגון [כ"ר] מין דתנורא
לדלות בה מים מן הבור,
והיא קלה ואינה שוקעת
במים, אלא היא צפה על
פני המים ואין יכולין
למלאות בה מים, וכשרצין
לחכיהו כיוס שנתן בפי

אם ורקת מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק לגלמיה
מבעוד יום דכיון דלא היה מוכן מבעו"י ליכא לדמוי לגלמיה:
מחצלת גופה למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג
דלא צעי מעין מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל

חרס קטנה מותר לטלטלה בחצר
משום דחויא לכסויי צה מנא:
הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר.
לא דוקא צנצר לרצ נחמן
ולרצא דשרו צנכמלית ור"ה ר"א:
בשעושיין מעין מלאכה ואין
עושין מעין מלאכתן.
והא דנקט תנור ישן לשברי תנור
חדש אין ראוי לכלוס:
בשברי דהאי תנור קמיפלא. לפי
תירוץ זה תימה הא

דנקט תנור ישן דזהויה ראשון פליגי:
כמאן בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה
ד"ה"מ למימר כרבי יוסף
דשרי לקמן" לטלטל כיוסו כלים שאין
להם ציה אחיזה" ככלי דחצריתו
צארעא" אל"ה" משום דמשנת ר' אליעזר
כן יעקב קב ונקי:
ואזו

רבא אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא אלא
אמר רבא בשברי דהאי תנור קמיפלגי דתנ"ג" נתנו על פי הבור או על פי
הדות נתן שם אבן רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה
טמא ואם לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק מ"מ טמא ובמאי
קמיפלגי בהאי קרא יתנור וכירים יותן טמאים הם וטמאים יהיו לכם רבי
יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר נתיצה טהור ורבנן סברי
טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב יותן הבור גיסא דסלקא
דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי
הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב יהודה אמר שמואל דאמר רב יהודה
אמר שמואל מחלוקת בהיסק ראשון אבל בהיסק שני אפילו תלוי בצואר
גמול אמר עולא והיסק ראשון לרבנן אפילו תלוי בצואר גמול מתקוף לה
רב אשי אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בתנור גופה השתא תנור
גופה לרבי יהודה לא הוי מנא שבריו מיבעיא אלא אמר רב אשי לעולם
דבארמון מעיקרא ובעושה מעשה טפקא ורבי מאיר לרבנן דרבי יהודה
קאמר לדידי אפילו בעושיין מעין מלאכה אלא לדידך אודי לי מיהא
דכהאי גוונא מלאכתו הוא ורבי יהודה לא דמי התם הסקו מבפנים
הכי הסקו מבחוץ התם מעומד הכא לאו מעומד: העיד ר' יוסי משום
רבא אליעזר בן יעקב על שברי תנור ישן שניטלין בשבת ועל כיוסיו
שאינו צריך בית יד: אמר רבינא כמאן מוטלטלין האידנא כיוסו דתנור
דמתא מחסיה דאין להם בית אחיזה כמאן כ"ר"א בן יעקב: **האבן**
שביקוריה בה ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו אין ממלאין בה

ומורה
תנור וכירים יותן דנתינה לא שייכא אלא צנצין מחובר וכשאין מחובר
קרא רבינא הוה ש"ע ש"ע שאינו מתוקן כל כרכו: **ההוא** לאידך גיסא. האי יותן
ציה נתינה כגון זה שאינו צנוי ומחובר וממילא הוה נתון לדיהו טהור דהדר
מנא ציה קרא וטמאים יהיו לכם לרצויה אלא לאגמורי
חומרא אתא דלא מימא כל התנורים העשויים כהלכתן ומחזירים לארץ
קמ"ל יותן דאע"ג דשייכא ציה לשון נתינה כדלמך מחובר הוה טמא וכ"ס
ראשון שנחלקו בו דההוא משוי ליה כל כלי כדמתן צנצין כליס (פ"ה מ"ה)
ואמר דאין ראוי ליעשות כלי: **אצל** בהיסק שני. שמתלה נעשה כשאר
תנורים מחובר לארץ או לאצן עז והוסק שם ועשה כלי וסוף
נטלו משם ונתנו על פי הבור וכאן נטמא מודה ר' יהודה דאיתרצאי
מוטמאים יהיו לכם: **ואפילו** טהור צנצין גמול. א"כ חלקו כדן
טהרת תנור שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר צנתינתו שלם
ממקומו: **אמר** עולא היסק ראשון לרצו. דאמר מריבוי דקרא אע"ג
דאין הבל שלו מתקיים יפה מקבל טומאה לא מימא נתנו ע"פ הבור
דוקא אלא אפילו תלואו גמול והוסק שם היסק ראשון טמא:
מתקוף לה רב אשי. דרצוה דאוי פלוגתא דטלטול שברי תנור ישן
לדעיל שצברים דכי האי תנור (ט) דהוה גופיה לר' יהודה לאו מנא
הוא: **דאיתרצאי** מעיקרא. צעושין מעין מלאכה ולא מעין מלאכה
קאמר. ודקשא לך אמאי נקט תנור ליפלוג שצברי כלי ציה
דאיתרצאי ליה וצעושין קת מעין מלאכה אפיייה כגון מעשה טפקא
רפיס שקורין טובל"ש שמתקין אותם ואופין צהן כך שצברי
אלו רחצים ומיהו אין להן תוך להיסקם מצנצין אלא מצחוץ כרעפס.
ולאו משום דצעי רב מאיר מעין מלאכה אלא משום דרבי יהודה
קת מעין מלאכה לרבי יהודה. נקט תנור וקאמר לדידי יהודה.
נקט מעין מלאכה כדאמר צנצין מעין מלאכה: **מעומד**. בתנור
אופין מעומד שהפת דבוקה דפופי התנור ועומדת ואינה מוטלת
בשכיבה ע"ג שוליו כרעפס שהן שוכבות על רחצן: **כיוסו** דתנור
דמתא מחסיה: **אם** ורקת מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק
לגלמיה מבעוד יום דכיון דלא היה מוכן מבעו"י ליכא לדמוי לגלמיה:
מחצלת גופה למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג
דלא צעי מעין מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל חרס קטנה
מותר לטלטלה בחצר משום דחויא לכסויי צה מנא: הרי הן ככל
הכלים הניטלין בחצר. לא דוקא צנצר לרצ נחמן ולרצא דשרו צנכמלית
ור"ה ר"א: **בשעושיין** מעין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן.
והא דנקט תנור ישן לשברי תנור חדש אין ראוי לכלוס: **בשברי**
דהאי תנור קמיפלא. לפי תירוץ זה תימה הא דנקט תנור ישן דזהויה
ראשון פליגי: **כמאן** בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה ד"ה"מ למימר כרבי
יוסף דשרי לקמן" לטלטל כיוסו כלים שאין להם ציה אחיזה" ככלי
דחצריתו צארעא" אל"ה" משום דמשנת ר' אליעזר כן יעקב קב ונקי:
ואזו רבא אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא
אלא אמר רבא בשברי דהאי תנור קמיפלגי דתנ"ג" נתנו על פי הבור
או על פי הדות נתן שם אבן רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא
נסוק מלמעלה טמא ואם לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק
מ"מ טמא ובמאי קמיפלגי בהאי קרא יתנור וכירים יותן טמאים הם
וטמאים יהיו לכם רבי יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר
נתיצה טהור ורבנן סברי טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב
יותן הבור גיסא דסלקא דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא
דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב
יהודה אמר שמואל מחלוקת בהיסק ראשון אבל בהיסק שני אפילו
תלוי בצואר גמול אמר עולא והיסק ראשון לרבנן אפילו תלוי בצואר
גמול מתקוף לה רב אשי אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בתנור
גופה השתא תנור גופה לרבי יהודה לא הוי מנא שבריו מיבעיא
אלא אמר רב אשי לעולם דבארמון מעיקרא ובעושה מעשה טפקא
ורבי מאיר לרבנן דרבי יהודה קאמר לדידי אפילו בעושיין מעין
מלאכה אלא לדידך אודי לי מיהא דכהאי גוונא מלאכתו הוא ורבי
יהודה לא דמי התם הסקו מבפנים הכי הסקו מבחוץ התם מעומד
הכא לאו מעומד: העיד ר' יוסי משום רבא אליעזר בן יעקב על שברי
תנור ישן שניטלין בשבת ועל כיוסיו שאינו צריך בית יד: אמר
רבינא כמאן מוטלטלין האידנא כיוסו דתנור דמתא מחסיה דאין להם
בית אחיזה כמאן כ"ר"א בן יעקב: **האבן** שביקוריה בה ממלאין
בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו אין ממלאין בה ומורה

תנור וכירים יותן דנתינה לא שייכא אלא צנצין מחובר וכשאין מחובר
קרא רבינא הוה ש"ע ש"ע שאינו מתוקן כל כרכו: **ההוא** לאידך גיסא. האי יותן
ציה נתינה כגון זה שאינו צנוי ומחובר וממילא הוה נתון לדיהו טהור
דהדר מנא ציה קרא וטמאים יהיו לכם לרצויה אלא לאגמורי חומרא
אתא דלא מימא כל התנורים העשויים כהלכתן ומחזירים לארץ קמ"ל
יותן דאע"ג דשייכא ציה לשון נתינה כדלמך מחובר הוה טמא וכ"ס
ראשון שנחלקו בו דההוא משוי ליה כל כלי כדמתן צנצין כליס (פ"ה
מ"ה) ואמר דאין ראוי ליעשות כלי: **אצל** בהיסק שני. שמתלה
נעשה כשאר תנורים מחובר לארץ או לאצן עז והוסק שם ועשה כלי
וסוף נטלו משם ונתנו על פי הבור וכאן נטמא מודה ר' יהודה
דאיתרצאי מוטמאים יהיו לכם: **ואפילו** טהור צנצין גמול. א"כ
חלקו כדן טהרת תנור שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר צנתינתו
שלם ממקומו: **אמר** עולא היסק ראשון לרצו. דאמר מריבוי דקרא
אע"ג דאין הבל שלו מתקיים יפה מקבל טומאה לא מימא נתנו ע"פ
הבור דוקא אלא אפילו תלואו גמול והוסק שם היסק ראשון טמא:
מתקוף לה רב אשי. דרצוה דאוי פלוגתא דטלטול שברי תנור ישן
לדעיל שצברים דכי האי תנור (ט) דהוה גופיה לר' יהודה לאו מנא
הוא: **דאיתרצאי** מעיקרא. צעושין מעין מלאכה ולא מעין מלאכה
קאמר. ודקשא לך אמאי נקט תנור ליפלוג שצברי כלי ציה דאיתרצאי
ליה וצעושין קת מעין מלאכה אפיייה כגון מעשה טפקא רפיס שקורין
טובל"ש שמתקין אותם ואופין צהן כך שצברי אלו רחצים ומיהו אין
להן תוך להיסקם מצנצין אלא מצחוץ כרעפס. ולאו משום דצעי רב
מאיר מעין מלאכה אלא משום דרבי יהודה קת מעין מלאכה לרבי
יהודה. נקט תנור וקאמר לדידי יהודה. נקט מעין מלאכה כדאמר
צנצין מעין מלאכה: **מעומד**. בתנור אופין מעומד שהפת דבוקה
דפופי התנור ועומדת ואינה מוטלת בשכיבה ע"ג שוליו כרעפס
שהן שוכבות על רחצן: **כיוסו** דתנור דמתא מחסיה: **אם** ורקת
מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק לגלמיה מבעוד יום
דכיון דלא היה מוכן מבעו"י ליכא לדמוי לגלמיה: **מחצלת** גופה
למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג דלא צעי מעין
מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל חרס קטנה מותר לטלטלה
בחצר משום דחויא לכסויי צה מנא: הרי הן ככל הכלים הניטלין
בחצר. לא דוקא צנצר לרצ נחמן ולרצא דשרו צנכמלית ור"ה ר"א:
בשעושיין מעין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן. והא דנקט תנור
ישן לשברי תנור חדש אין ראוי לכלוס: **בשברי** דהאי תנור קמיפלא.
לפי תירוץ זה תימה הא דנקט תנור ישן דזהויה ראשון פליגי:
כמאן בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה ד"ה"מ למימר כרבי יוסף דשרי לקמן"
לטלטל כיוסו כלים שאין להם ציה אחיזה" ככלי דחצריתו צארעא" אל"ה"
משום דמשנת ר' אליעזר כן יעקב קב ונקי: ואזו רבא אי הכי אדמיפלגי
בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא אלא אמר רבא בשברי דהאי
תנור קמיפלגי דתנ"ג" נתנו על פי הבור או על פי הדות נתן שם אבן
רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה טמא ואם
לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק מ"מ טמא ובמאי קמיפלגי
בהאי קרא יתנור וכירים יותן טמאים הם וטמאים יהיו לכם רבי
יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר נתיצה טהור ורבנן סברי
טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב יותן הבור גיסא דסלקא
דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי
הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב יהודה אמר שמואל מחלוקת
בהיסק ראשון אבל בהיסק שני אפילו תלוי בצואר גמול אמר עולא
והיסק ראשון לרבנן אפילו תלוי בצואר גמול מתקוף לה רב אשי אי
הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בתנור גופה השתא תנור גופה
לרבי יהודה לא הוי מנא שבריו מיבעיא אלא אמר רב אשי לעולם
דבארמון מעיקרא ובעושה מעשה טפקא ורבי מאיר לרבנן דרבי
יהודה קאמר לדידי אפילו בעושיין מעין מלאכה אלא לדידך אודי לי
מיהא דכהאי גוונא מלאכתו הוא ורבי יהודה לא דמי התם הסקו
מבפנים הכי הסקו מבחוץ התם מעומד הכא לאו מעומד: העיד ר' יוסי
משום רבא אליעזר בן יעקב על שברי תנור ישן שניטלין בשבת ועל
כיוסיו שאינו צריך בית יד: אמר רבינא כמאן מוטלטלין האידנא
כיוסו דתנור דמתא מחסיה דאין להם בית אחיזה כמאן כ"ר"א בן יעקב:
האבן שביקוריה בה ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו
אין ממלאין בה ומורה

לחכיהו כיוס שנתן בפי הבור אבן יכול להסיק על האבן הרי הוא יכול לאפות בו, והיא כלי לקבל טומאה. וחלוקתן בזה

מבעוד יום. גלי דעתיה מאתמול דלאו מנא הוא: **קרומוס** של
מחללת. שנפרדו מן מחללת ישנה: **זר** המדורי אסברא לי. זר
המדורי פירש לי טעמו של דבר: **לכסות** זה עפרא. העומד לכסות
זו זאפה. א"כ שלא יעלה האבק: **שירי** פרומוס. טליתות כדאמר

בבב"ב (דף י"ג). רמא תמילתא צפירומא
דאזני צימיה: **תנור** ישן. שכבר
הוסק וחרסיו קשים וחמו למלאכה:
הכי הן כלל הכלים. לקמיה מפרש
פלוגתייהו וטעמייהו. ועל כיוסיו.

של תנור שאינו צריך ציה יד דלאו
ציה אחיזה מטלטלין ליה ופלוגתא
היא צנצין מעין מלאכה (ד"ה)
דאיתרצאי לר' יהודה לאו מעין
מלאכה. כגון לכסות צהן פי צימיה:
ואין עושין מעין מלאכה. לאפות.
ואודא ר"מ לטעמיהו. דלמך צנצין
מעין מלאכה: דהאי תנור. העשוי
כעין זה ששני צנצין זה ששני צנצין
לך שלא נתקן כל כרכו מתמילתו
ונשבר קמיפלגי: נתנו על פי הבור.

תנורים שהם עשויין כקדירות גדולות
ואין להן שוליו ומוטיבו לארץ ומדביק
טיט סביבותיו לעשותו עז שיחזיק
חומו והיא קרויה טפילה והיא מנגעת
לארץ ומתוך כך הבל שלו קיים. ואם
נתנו על פי הבור או על פי הדות
שהיא כעין צור אלא שהצור צפירה
והדות צנצין ונתן שם אבן צינו לצין
דופן הצור לרוחקו שלא יפול והיא
עומד צאורי: **רבי** יהודה אומר.
אם דופנותיו למעלה קרוצים לדופני
הצור שלא הולך לתת ציננים אלא
אבן דקה ואין אור ניכר צין דופני
התנור לדופני הצור שיעכב את היסק
התנור אלא יועילו לו דופני הצור
להחזיק את חומו ושוליו קרוצים לשולי
הצור שאם מסקיין אותו מלמטה
שעושין האור צנור והתנור יסוק
(א) מלמעלה צנצין מלמטה דרך שוליו או
שהתנור נתון חלל הצור צאורי
והיסק עולה סביב דופנותיו ויסוק
כגון שקר מלמטה ורחצ מלמעלה
או הצור רחצ מלמטה ופיו קרצ טמא:
ואם לאו. אלא נסוק כשאר תנורים
מתוקן טהור כדמפרש טעמא דצעין
מחוסר נתינה שיהא קרוצ להיות
מחובר וכי אינו קרוצ לארץ אין לך
תנור נתון מזה ואין לך לקיים זו

תנורים שהם עשויין כקדירות גדולות
ואין להן שוליו ומוטיבו לארץ ומדביק
טיט סביבותיו לעשותו עז שיחזיק
חומו והיא קרויה טפילה והיא מנגעת
לארץ ומתוך כך הבל שלו קיים. ואם
נתנו על פי הבור או על פי הדות
שהיא כעין צור אלא שהצור צפירה
והדות צנצין ונתן שם אבן צינו לצין
דופן הצור לרוחקו שלא יפול והיא
עומד צאורי: **רבי** יהודה אומר.
אם דופנותיו למעלה קרוצים לדופני
הצור שלא הולך לתת ציננים אלא
אבן דקה ואין אור ניכר צין דופני
התנור לדופני הצור שיעכב את היסק
התנור אלא יועילו לו דופני הצור
להחזיק את חומו ושוליו קרוצים לשולי
הצור שאם מסקיין אותו מלמטה
שעושין האור צנור והתנור יסוק
(א) מלמעלה צנצין מלמטה דרך שוליו או
שהתנור נתון חלל הצור צאורי
והיסק עולה סביב דופנותיו ויסוק
כגון שקר מלמטה ורחצ מלמעלה
או הצור רחצ מלמטה ופיו קרצ טמא:
ואם לאו. אלא נסוק כשאר תנורים
מתוקן טהור כדמפרש טעמא דצעין
מחוסר נתינה שיהא קרוצ להיות
מחובר וכי אינו קרוצ לארץ אין לך
תנור נתון מזה ואין לך לקיים זו

תנור וכירים יותן דנתינה לא שייכא אלא צנצין מחובר וכשאין מחובר
קרא רבינא הוה ש"ע ש"ע שאינו מתוקן כל כרכו: **ההוא** לאידך גיסא. האי יותן
ציה נתינה כגון זה שאינו צנוי ומחובר וממילא הוה נתון לדיהו טהור
דהדר מנא ציה קרא וטמאים יהיו לכם לרצויה אלא לאגמורי חומרא
אתא דלא מימא כל התנורים העשויים כהלכתן ומחזירים לארץ קמ"ל
יותן דאע"ג דשייכא ציה לשון נתינה כדלמך מחובר הוה טמא וכ"ס
ראשון שנחלקו בו דההוא משוי ליה כל כלי כדמתן צנצין כליס (פ"ה
מ"ה) ואמר דאין ראוי ליעשות כלי: **אצל** בהיסק שני. שמתלה
נעשה כשאר תנורים מחובר לארץ או לאצן עז והוסק שם ועשה כלי
וסוף נטלו משם ונתנו על פי הבור וכאן נטמא מודה ר' יהודה
דאיתרצאי מוטמאים יהיו לכם: **ואפילו** טהור צנצין גמול. א"כ
חלקו כדן טהרת תנור שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר צנתינתו
שלם ממקומו: **אמר** עולא היסק ראשון לרצו. דאמר מריבוי דקרא
אע"ג דאין הבל שלו מתקיים יפה מקבל טומאה לא מימא נתנו ע"פ
הבור דוקא אלא אפילו תלואו גמול והוסק שם היסק ראשון טמא:
מתקוף לה רב אשי. דרצוה דאוי פלוגתא דטלטול שברי תנור ישן
לדעיל שצברים דכי האי תנור (ט) דהוה גופיה לר' יהודה לאו מנא
הוא: **דאיתרצאי** מעיקרא. צעושין מעין מלאכה ולא מעין מלאכה
קאמר. ודקשא לך אמאי נקט תנור ליפלוג שצברי כלי ציה דאיתרצאי
ליה וצעושין קת מעין מלאכה אפיייה כגון מעשה טפקא רפיס שקורין
טובל"ש שמתקין אותם ואופין צהן כך שצברי אלו רחצים ומיהו אין
להן תוך להיסקם מצנצין אלא מצחוץ כרעפס. ולאו משום דצעי רב
מאיר מעין מלאכה אלא משום דרבי יהודה קת מעין מלאכה לרבי
יהודה. נקט תנור וקאמר לדידי יהודה. נקט מעין מלאכה כדאמר
צנצין מעין מלאכה: **מעומד**. בתנור אופין מעומד שהפת דבוקה
דפופי התנור ועומדת ואינה מוטלת בשכיבה ע"ג שוליו כרעפס
שהן שוכבות על רחצן: **כיוסו** דתנור דמתא מחסיה: **אם** ורקת
מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק לגלמיה מבעוד יום
דכיון דלא היה מוכן מבעו"י ליכא לדמוי לגלמיה: **מחצלת** גופה
למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג דלא צעי מעין
מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל חרס קטנה מותר לטלטלה
בחצר משום דחויא לכסויי צה מנא: הרי הן ככל הכלים הניטלין
בחצר. לא דוקא צנצר לרצ נחמן ולרצא דשרו צנכמלית ור"ה ר"א:
בשעושיין מעין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן. והא דנקט תנור
ישן לשברי תנור חדש אין ראוי לכלוס: **בשברי** דהאי תנור קמיפלא.
לפי תירוץ זה תימה הא דנקט תנור ישן דזהויה ראשון פליגי:
כמאן בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה ד"ה"מ למימר כרבי יוסף דשרי לקמן"
לטלטל כיוסו כלים שאין להם ציה אחיזה" ככלי דחצריתו צארעא" אל"ה"
משום דמשנת ר' אליעזר כן יעקב קב ונקי: ואזו רבא אי הכי אדמיפלגי
בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא אלא אמר רבא בשברי דהאי
תנור קמיפלגי דתנ"ג" נתנו על פי הבור או על פי הדות נתן שם אבן
רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה טמא ואם
לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק מ"מ טמא ובמאי קמיפלגי
בהאי קרא יתנור וכירים יותן טמאים הם וטמאים יהיו לכם רבי
יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר נתיצה טהור ורבנן סברי
טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב יותן הבור גיסא דסלקא
דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי
הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב יהודה אמר שמואל מחלוקת
בהיסק ראשון אבל בהיסק שני אפילו תלוי בצואר גמול אמר עולא
והיסק ראשון לרבנן אפילו תלוי בצואר גמול מתקוף לה רב אשי אי
הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בתנור גופה השתא תנור גופה
לרבי יהודה לא הוי מנא שבריו מיבעיא אלא אמר רב אשי לעולם
דבארמון מעיקרא ובעושה מעשה טפקא ורבי מאיר לרבנן דרבי
יהודה קאמר לדידי אפילו בעושיין מעין מלאכה אלא לדידך אודי לי
מיהא דכהאי גוונא מלאכתו הוא ורבי יהודה לא דמי התם הסקו
מבפנים הכי הסקו מבחוץ התם מעומד הכא לאו מעומד: העיד ר' יוסי
משום רבא אליעזר בן יעקב על שברי תנור ישן שניטלין בשבת ועל
כיוסיו שאינו צריך בית יד: אמר רבינא כמאן מוטלטלין האידנא
כיוסו דתנור דמתא מחסיה דאין להם בית אחיזה כמאן כ"ר"א בן יעקב:
האבן שביקוריה בה ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו
אין ממלאין בה ומורה

תנור וכירים יותן דנתינה לא שייכא אלא צנצין מחובר וכשאין מחובר
קרא רבינא הוה ש"ע ש"ע שאינו מתוקן כל כרכו: **ההוא** לאידך גיסא. האי יותן
ציה נתינה כגון זה שאינו צנוי ומחובר וממילא הוה נתון לדיהו טהור
דהדר מנא ציה קרא וטמאים יהיו לכם לרצויה אלא לאגמורי חומרא
אתא דלא מימא כל התנורים העשויים כהלכתן ומחזירים לארץ קמ"ל
יותן דאע"ג דשייכא ציה לשון נתינה כדלמך מחובר הוה טמא וכ"ס
ראשון שנחלקו בו דההוא משוי ליה כל כלי כדמתן צנצין כליס (פ"ה
מ"ה) ואמר דאין ראוי ליעשות כלי: **אצל** בהיסק שני. שמתלה
נעשה כשאר תנורים מחובר לארץ או לאצן עז והוסק שם ועשה כלי
וסוף נטלו משם ונתנו על פי הבור וכאן נטמא מודה ר' יהודה
דאיתרצאי מוטמאים יהיו לכם: **ואפילו** טהור צנצין גמול. א"כ
חלקו כדן טהרת תנור שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר צנתינתו
שלם ממקומו: **אמר** עולא היסק ראשון לרצו. דאמר מריבוי דקרא
אע"ג דאין הבל שלו מתקיים יפה מקבל טומאה לא מימא נתנו ע"פ
הבור דוקא אלא אפילו תלואו גמול והוסק שם היסק ראשון טמא:
מתקוף לה רב אשי. דרצוה דאוי פלוגתא דטלטול שברי תנור ישן
לדעיל שצברים דכי האי תנור (ט) דהוה גופיה לר' יהודה לאו מנא
הוא: **דאיתרצאי** מעיקרא. צעושין מעין מלאכה ולא מעין מלאכה
קאמר. ודקשא לך אמאי נקט תנור ליפלוג שצברי כלי ציה דאיתרצאי
ליה וצעושין קת מעין מלאכה אפיייה כגון מעשה טפקא רפיס שקורין
טובל"ש שמתקין אותם ואופין צהן כך שצברי אלו רחצים ומיהו אין
להן תוך להיסקם מצנצין אלא מצחוץ כרעפס. ולאו משום דצעי רב
מאיר מעין מלאכה אלא משום דרבי יהודה קת מעין מלאכה לרבי
יהודה. נקט תנור וקאמר לדידי יהודה. נקט מעין מלאכה כדאמר
צנצין מעין מלאכה: **מעומד**. בתנור אופין מעומד שהפת דבוקה
דפופי התנור ועומדת ואינה מוטלת בשכיבה ע"ג שוליו כרעפס
שהן שוכבות על רחצן: **כיוסו** דתנור דמתא מחסיה: **אם** ורקת
מבעוד יום. השתא לא פריך ללא מעתה ורק לגלמיה מבעוד יום
דכיון דלא היה מוכן מבעו"י ליכא לדמוי לגלמיה: **מחצלת** גופה
למאי חויא. לרווחא דמיתלתא מפרש הכי אע"ג דלא צעי מעין
מלאכה ראשונה כדאמר רב נחמן לעיל חרס קטנה מותר לטלטלה
בחצר משום דחויא לכסויי צה מנא: הרי הן ככל הכלים הניטלין
בחצר. לא דוקא צנצר לרצ נחמן ולרצא דשרו צנכמלית ור"ה ר"א:
בשעושיין מעין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן. והא דנקט תנור
ישן לשברי תנור חדש אין ראוי לכלוס: **בשברי** דהאי תנור קמיפלא.
לפי תירוץ זה תימה הא דנקט תנור ישן דזהויה ראשון פליגי:
כמאן בר' אליעזר בן יעקב. ה"ה ד"ה"מ למימר כרבי יוסף דשרי לקמן"
לטלטל כיוסו כלים שאין להם ציה אחיזה" ככלי דחצריתו צארעא" אל"ה"
משום דמשנת ר' אליעזר כן יעקב קב ונקי: ואזו רבא אי הכי אדמיפלגי
בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא אלא אמר רבא בשברי דהאי
תנור קמיפלגי דתנ"ג" נתנו על פי הבור או על פי הדות נתן שם אבן
רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה טמא ואם
לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק מ"מ טמא ובמאי קמיפלגי
בהאי קרא יתנור וכירים יותן טמאים הם וטמאים יהיו לכם רבי
יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר נתיצה טהור ורבנן סברי
טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב יותן הבור גיסא דסלקא
דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי
הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב יהודה אמר ש